

บทอ่านที่ 1

ฮบ 12:18-19, 21-24

พี่น้อง ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใจสิ่งที่ประสาทสัมผัสได้ หรือสิ่งที่มิเปลวไฟลุกโชติช่วง หรือสิ่งที่มีความมืดมัวและมืดมิดหรือพายุ หรือเสียงแตรหรือพระสุรเสียง ซึ่งทำให้ทุกคนที่ได้ยินพากันร้องขอให้ยุติ ภาพที่เห็นช่างน่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก จนโมเสสถึงกับพูดว่า “ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น” แต่ท่านเข้ามาถึงภูเขาศิโยนและนครแห่งพระเจ้าผู้ทรงชีวิต คือ นครเยรูซาเล็มในสวรรค์ ซึ่งมีทูตสวรรค์เหลือนับพัน ท่านเข้ามาถึงที่ชุมนุมฉลองชัยและมาถึงชุมนุมของบุตรคนแรกที่ได้รับการลงชื่อไว้ในสวรรค์แล้ว มาถึงองค์พระเจ้า พระตุลาการของมนุษย์ทุกคน ร่วมกับบรรดาจิตของผู้ชอบธรรมที่บรรลุถึงความสมบูรณ์แล้ว และยังเข้ามาถึงองค์พระเยซูเจ้าผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตที่ประพรมซึ่งกล่าวถึงสิ่งที่ดียิ่งกว่าโลหิตของอาเบล

พระวรสาร

มก 6:7-13

เวลานั้น พระเยซูเจ้าเสด็จไปทรงสั่งสอนตามหมู่บ้านต่าง ๆ ในบริเวณนั้น ทรงเรียก อัครสาวกสิบสองคนเข้ามาพบ และทรงเริ่มส่งเขาเป็นคู่ ๆ ประทานอำนาจเหนือปีศาจ ทรงกำชับเขาให้นำสิ่งใดไปด้วย นอกจากไม้เท้าเท่านั้น ไม่ให้มีอาหาร ไม่ให้มียาม ไม่ให้มีเศษเงินใส่ได้ ให้สวมรองเท้าได้ แต่ไม่ให้เอาเสื้อสำรองไปด้วย พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ถ้าท่านเข้าไปในบ้านใด จงพักอยู่ที่นั่นจนกว่าจะออกเดินทางต่อไป ถ้าที่ใดไม่ต้อนรับท่าน หรือไม่ฟังท่าน จงออกจากที่นั่น พลาจสลัดฝุ่นจากเท้าไว้เป็นพยานปรักปรำเขา” บรรดาอัครสาวกจึงไปเทศน์สอนคนทั้งหลายให้กลับใจ ขับไลปีศาจจำนวนมาก เจิมน้ำมันผู้เจ็บป่วยหลายคน และรักษาเขาให้หายจากโรคภัย

พระเยซูเจ้าทรงส่งอัครสาวกออกไปเป็นคู่ ๆ เพื่อทำหน้าที่ประกาศข่าวดีและรักษาคนที่กำลังทุกข์ยากลำบาก โดยมอบอำนาจในการขับไลปีศาจ อำนาจที่พระองค์ให้ยิ่งใหญ่จนไม่จำเป็นต้องกังวลถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขาในอนาคต เป็นพลังที่มาจากภายในด้วยการนบนาบ ถ่อมตนในอำนาจจากพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่เป็นความดีและความเก่งของพวกเขา เพราะเพียงกำลังของเรามนุษย์ไม่สามารถทำให้งานของพระองค์สำเร็จได้ แต่ถ้าเรามอบชีวิต การงาน หน้าตาของเราทั้งหมดไว้กับพระเจ้า ทุกอย่างย่อมเป็นไปได้เสมอ

พฤติศ

7

กุมภาพันธ์

สัปดาห์ที่ 4

เทศกาลธรรมดา

สดด 48:1-2,3.

8ย.9-10

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 4

